

Proměna vína ani proměna lidského srdce nelze bez Krista

Máme před sebou příběh z Ježíšova života, na který se můžeme dívat hned dvojím pohledem. První pohled nazvěme obyčejnou, leč starostlivou, lidskostí. Ta, když vidí nějaký problém u druhého člověka, by ráda přirozeně a účinně pomohla. Druhý pohled na tento příběh může být, řekněme, trochu duchovnější, ač pomoc druhému v jeho problému, je vlastně praktický dopad zdravé duchovnosti člověka. Ten druhý pohled na příběh z Galilejské Káně, který jsem nazval v jistém slova smyslu duchovnějším, je

pohled na Ježíše, který lidský průsvih mění v požehnání, když promění vodu na víno.

Když se nad příběhem samotným zamyslíme, tak nám zcela zřejmě vystupuje jeho duchovní přesah. Od „obyčejného lidského pomáhání v nouzi“ se dosti liší nárok Panny Marie plné víry na Ježíše. Její konstatování: „Už nemají víno,“ ve smyslu, „něco s tím synku udělej,“ přesahuje všechny přirozené možnosti člověka jak pomoci. Náročnost prosby Boží matky na svého syna přesahovala řád přírody a lidských možností. A právě zde se otevírá obzor toho druhého pohledu na náš příběh. Bůh sám vstupuje do řádu věcí, které člověk vlastními silami nemůže uvést do pohybu, ač se tam, kde je dostal sám. Nemůže si pomoc člověk padající do propasti, pomoc může přijít jen zvenčí. Onou propastí je lidské srdce zakoušející ovoce hříchu. V tom také spočívá Ježíšovo poslání být nám lidem jediným Spasitelem.

Zde bych se rád zastavil. Prožíváme Mimořádný rok Božího milosrdenství vyhlášený papežem Františkem na počátku doby adventní. Otevřeli se tzv. Svaté brány, jak v Říme, tak i katedrálách a na určených poutních místech celého světa. Co jsou to ty Svaté brány a jaký mají význam? Svaté brány jsou otevírány v dějinách církve vždy v jubilejních letech po 50 a 25 letech. Naznačují a člověku připomínají, že je zde Spasitel, který má možnost pomoci člověku ve věcech, se kterými si sami neporadíme. Řekli jsme si už o pádu člověka ve svém srdci ho propastných hlubin vlastní hříšnosti, kde pomoc může přijít jen zvenčí.

Svaté brány jsou většinou boční brány bazilik, či katedrál, které se otevírají právě ve vyhlášené jubilejní roky, nebo, jako je tento rok, zcela mimořádně. Naznačují onu vnější pomoc, která se stane novým niterným stavem našeho srdce.

Otevřené dveře církve představující otevřené srdce Ježíšovo zachycující nekonečné pád hříšníka. Hříšník tak nepadá do bezedné propasti zla, ale dopadá do srdce Ježíšova, které, očišťuje od důsledků vlastní hříšnosti a zároveň spojuje s Boží svatostí a tak zpětně léčí to, co bychom sami nevléčili, totiž pravdivé a láskyplné přebývání našeho srdce na srdci Božím.

Člověk, který touží projít svatou branou, touží přijít ke Kristu a odevzdat mu všechno, co bylo v jeho životě příčinou nekonečného pádu do hlubin vlastní zla. Za branami chrámů je živá církev, které člověku zprostředkovává setkání s Kristem. Zvláště ve svátosti smíření. Ze se ze srdce trnouce hrůzou z vlastní temnoty, stává srdce zachycené Boží blízkostí. Srdce trnouce hrůzou z temnoty se stává srdce oplývající věčnou radostí a štěstím.

Takto proměněný člověk vystupující zpět do světa chrámovými vraty se stává tím, kdo napodobuje toho, kdo ho změnil, milosrdného Boha, Ježíše Krista. Mottem tohoto roku je: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný nebeský Otec.“

Proměny vody ve víno je tak obrazem jak proměny srdce člověka, vody ve víno, tak i odkazem k proměněné Marii, která je všímavá k potřebám druhých z čistě a praktické lásky.